

GŁOS POLSKI

TYGODNIK UCHODŹSTWA POLSKIEGO W AFRYCE.

Registered at the G.P.O. as a newspaper.

Nr. 21 - (34) - Rok II-gi

2 CZERWCA 1946 r.

CENA 50 cnt.

Kazimierz Wierzyński

POWROT

Ucz się, żołnierzu, prawdy, ucz się okrucieństwa:
 Na nic mury Warszawy, gruz twojego mestwa.
 Za wszystkie boje, chwalby, legendy o czynach,
 Jedno miejsce masz wolne: cmentarz w Apeninach.
 Grob we Francji czy w Anglii czy może gdzie jeszcze,
 Gorzka ziemia i słuchy pod ziemią złowieszczę.
 Wszystko jedno czy swoja czy też ziemia cudza,
 Już cie spod niej na powrot zwycięski nie zbudza.

Na nowy Świat, Krakowskie, biwał pod stolicą.
 Obcy cie nie dopuszcza, swoi nie przemycą.
 Zostaniesz tu, gdzie wolność, w tym rowie, przy miedzy
 Przyjdzie wiatr, będzie szumiał, przysiąda koledzy.
 Dogadacie się jeszcze, pogwarzacie sobie
 Jak jest na świecie w słońcu i jak w ciemnym grobie.
 Co szeptają tam w ruinach, co sni się daleko
 Za Bugiem i za Sanem i za siódmą rzeką.

Kto uszedł w ciemne lasy a kto rostrzelany,
 Co w gruzach słychać uchem przywartym do ściany,
 Ile tam jest rozpacz, ile tam jest mestwa:
 Ucz się, żołnierzu, prawdy, ucz się okrucieństwa.

Oswiadczenie Komitetu Zagranicznego P. P. S.

W związku z przybyciem delegacji koncesjonowanej P.P.S. z Warszawy na międzynarodowa Konferencje Socjalistyczna, zwołana przez brytyjska Labour Party w Clacton-on-Sea w dniach 17-19 maja b.r., Komitet Zagraniczny P.P.S. oswiadcza co następuje:

— "Koncesjonowana P.P.S. nie jest autentyczna Partia Socjalistyczna i nie jest wyrazem woli rzeszy robotniczych Polski. Nosi ona wprawdzie nazwe P.P.S., która sobie samowolnie przywlaszczyła, jednakże nie ma ona nic wspolnego z prawdziwa P.P.S.

Kierownictwo koncesjonowanej P.P.S. zostało ruchowi robotniczemu z zewnatrz narzucone. Dzieki temu przewodniczącym Rady Naczelnej zostal p. Szwalbe, który nigdy przedtem do P.P.S. nie nalezal, z ruchem scjalistycznym nie mial nic wspolnego, natomiast wspolpracowal scisle z reżimem sanacyjnym. Jest chyba rzecza niespotykana, by na czole ciala, ktorego zadaniem jest ksztaltowanie biezacej polityki stronnictwa, stawal czlowiek, który prawie rownoczesnie z wypelnieniem deklaracji wstapienia do stronnictwa, zostaje przewodniczącym Rady Naczelnej tegoż stronnictwa. Ruch robotniczy gdy byl panem swej wlasnej woli, wybieralby do swych wladz partyjnych czlonkow, którzy swa dlugoletnia praca zdali egzamin ofiarnosci i zaslugiwali na zaufanie mas pracujacych. Jedynie w partii kierowanej z zewnatrz mozna bylo zrobic p. Szwalbego przewodniczącym Rady Naczelnej.

Wszelkie usilowania samodzielnego polskiego ruchu socjalistycznego zostaly w zarodku przez reżim warszawski unicestwione. Proby legalizacji P.P.S. zostaly udaremnione wbrew zobowiazaniom przyjetym przez reżim warszawski w Poczdamie a inicjatorzy spotkali sie z grozba i represja. Mimo indywidualnego wstapienia do koncesjonowanej P.P.S. Zygmunta Zulawskiego i jego przyjaciol, sklad kierownictwa partii nie ulegl zadnej istotnej zmianie i nadal nie budzi on zaufania wsrod proletariatu polskiego.

Kierownictwo koncesjonowanej P.P.S. ponosi pelna odpowiedzialnosc za obecny policyjno-terrorys-

tyczny reżim w Polsce, uzalezniwszy sie zupełnie od istotnego czynnika dyspozycyjnego w Polsce, jakim jest komunistyczny P.P.R.

Nic wiec dziwnego, ze wyznawcy dyktatury malej garstki nad olbrzymia wiekszoscia narodu, zlozonego w swej ogromnej przewadze z robotnikow i chlopow, obco i nieswojo czuja sie na wielkim dziejowym szlaku międzynarodowego socjalizmu, humanitarnego postępu i demokracji.

Tow. Herbert Morrison w swym przemowieniu wygloszonym dnia 5 maja 1946 roku wzywa socjalistow innych krajow do lacznosci ideowej z angielskim ruchem socjalistycznym. A p. Osobka - Morawski na posiedzeniu Rady Naczelnej swego stronnictwa powiada: "Musze powiedziec, ze nie tracimy jeszcze pewnej nadziei na poprawe naszych stosunkow z W. Brytania i Partia Pracy, uwzgledniajac to, ze nie jest ona jednolita, ze jest tam kilkunastu poslow którzy nie akceptuja polityki Ministra Bevina". A wiec nie lacznosci z wielkim, masowym ruchem angielskiego socjalizmu, nie wzorowanie sie na wielkim dziele przebudowy ustroju przy zachowaniu zasad wolnosc i demokracji - cala nadzieja koncesjonowanej P.P.S., to mala grupka poslow Labour Party, to nie stawianie na calosc i jednosc, ale na rozlam.

Z tych przyczyn, przybywajaca z Warszawy delegacja koncesjonowanej P.P.S. nie ma prawa reprezentowania polskich mas robotniczych, wiernych tradycjom i zasadom polskiego socjalizmu demokratycznego i prawdziwej niepodleglosci Polski."

W grudniu 1945 po odmowie tymczasowej administracji warszawskiej legalizacji autentycznej P.P.S., wystepujacej pod nazwa Polskiej Partii Socjalno - Demokratycznej i niezaleznej od oficjalnej partii socjalistycznej p. Zygmunt Zulawski (o którym mowa w oswiadczeniu Kom. Zagr. P.P.S.) przewodniczący Rady Naczelnej autentycznej P. P. S. wraz ze znaczna liczba dawnych czlonkow partii, którzy brali udzial w ruchu podziemnym,

zdecydowal sie wstapic - pod pewnymi jednak warunkami - do oficjalnej Partii Socjalistycznej. P. Zygmunt Zulawski i 5 wybitnych dzialaczy zostalo dokooptowanych do Rady Naczelnej oficjalnej P.P.S.

W dniu 31 marca p. Zygmunt Zulawski i 3 jego towarzysze p. Jozef Grzeczmarowski - Radom, Ludwik Cohn - Warszawa, Rzesnik - Krakow, zlozyli demonstracyjnie swa rezygnacje z tej Rady, podajac jako powod, niewykonanie porozumienia na zasadzie ktorego wstapili do tej partii. W szczegolnosc zarzucaja oni kierownictwu koncesjonowanej PPS niedotrzymanie zobowiazan w sprawie demokracji wewnetrznego zycia partii, oraz zlamania szeregu innych warunkow umowy zawartej z p. Zulawskim. M. in. do Rady Naczelnej mialo byc dokooptowanych 12 czlonkow z grupy Zulawskiego, podczas gdy dookooptowano tylko szesciu.

Ustapienie Zulawskiego i jego towarzyszy z Rady Naczelnej koncesjonowanej PPS stwarza zupełnie nowa sytuacje w ruchu socjalistycznym polskim. Podkresla ono i uwydatnia zupełnie rozdzielnie panujacy miedzy oficjalnym kierownictwem partii (ktore nota bene nie pochodzi z wyboru, lecz samo sie mianowalo), a masami. Po wstapieniu do oficjalnej partii czesci dawnych czlonkow PPS z podziemnego ruchu oporu, ci ostatni tworza obecnie olbrzymia wiekszosc aktywnych dzialaczy. Doprowadzilo to do ostrych walk miedzy oficjalnym kierownictwem partii a masami.

W najwazniejszej sprawie wyborow konferencje wojewodzkie PPS w Kotowicach i Krakowie uchwalily prawie jednoglosnie sprzeciwic sie blokowi wyborczemu i wystapic w przyszłych wyborach z wlasna lista socjalistyczna. Tymczasem kierownictwo partii oficjalnej wysuwa zasade bloku wyborczego wszystkich stronnictw.

Bardzo ostre rozdzielnie wywołuje narzucona przez oficjalne kierownictwo scisla wspolpraca z PPR. Wspolpraca ta praktycznie uzaleznia PPS od PPR, na

(c. d. na str. 14-ej.)

Z pobytu Gen. Bor Komorowskiego w Ameryce.

Pobyt generała Bora Komorowskiego w Stanach Zjednoczonych dla Polonii Amerykańskiej stal się wielką manifestacją uczuć patriotycznych. Witając entuzjastycznie Dowódcę bohaterskiej Armii Krajowej, Amerykanie polskiego pochodzenia dali wyraz swemu przywiązaniu do Macierzy i zaprotestowali zarazem przeciwko krzywdzie, jaka dzieje się Polsce i narodowi polskiemu.

General Bor odwiedza obecnie Środkowe i Wschodnie Stany bez chwili wypoczynku. Po wielkich zgromadzeniach w Chicago i Milwaukee, po odczytach w Cleveland i Youngstown w Stanie Ohio, po zwiedzeniu dwóch osrodków uniwersyteckich Polonii Amerykańskiej w Cambridge Springs w Pensylwanii i w Orchard Lake w Michigan, - general Bor Komorowski uczestniczył w wielotyśiecznych zgromadzeniach w Pittsburgu i Detroit, gdzie zamieszkują tysieczne rzesze robotników polskich. Zapowiedziana jest również Jego wizyta w Nowym Yorku, a być może i w Waszyngtonie.

W ubiegłym tygodniu Senat amerykański rozpatrywał sprawę przyszłości żołnierzy polskich. Jeden z senatorów, senator Wiley, który po przybyciu generała Bora do Stanów, występując na trybunie Senatu wygłosił piękną mowę witając Generała na ziemi amerykańskiej jako przedstawiciela Polski Walczącej i Nieugiętej. Zwrocił się on do Senatu z apelem, aby Komisja Spraw Wojskowych wykorzystala obecność Generała i zasiagnęła jego opinii o możliwościach wcielenia jednostek wojskowych polskich grupami lub szeregowych i oficerów indywidualnie, do oddziałów okupacyjnej armii amerykańskiej w Europie. Ślawiac bohaterstwo wojska polskiego i przypominając jego boje w obecnej wojnie, senator Wiley podkreślił poświęcenie żołnierzy polskich i ich pełne oddanie wspólnej sprawie alianckiej. Wyraził on opinie, że pozyskanie żołnierzy polskich dla armii okupacyjnej Stanów Zjednoczonych w Europie, rozwiązałoby trudności jakie stoją teraz przed dowódcami amerykańskimi, którym zabrano większość

doświadczonych i doskonale wycieczonych żołnierzy z armii inwazyjnej i zastapiono ich młodymi, niedoświadczonymi i łatwo demoralizującymi się rekrutami ze świeżego zaciągu.

Apel Senatora Wiley nie pozostał bez echa. Od czasu wygłoszenia tej mowy, w dniu 21 maja, administrujący podróżą generała Bora, Kongres Polonii Amerykańskiej otrzymał już wiele zapytań od kongresmanów i senatorów na temat możliwości przybycia generała Bora do Waszyngtonu dla odbycia narad w sprawach wojska polskiego i szerszych aspektów sprawy polskiej.

Obecnie, w związku z zapowiedzianą demobilizacją Polskich Sił Zbrojnych rozmowy te są konieczne, gdyż niewątpliwie mogą przynieść nowe rozwiązanie tego tak ważnego dla sprawy polskiej zagadnienia.

W międzyczasie komunistycy warszawscy i ich moskiewscy protektorzy uderzyli na alarm. Po przybyciu generała do Stanów Zjednoczonych, pod mowiony przez agentów warszawskich senator Glen Taylor, znany ze swych lewicowych przekonań, zaatakował Amerykański Departament Stanu za udzielenie wizy wjazdowej generalowi Borowi. Senator Taylor wygłosił płomienną mowę twierdząc, że "za plecami dowódcy Armii Krajowej, kryje się szef wywiadu faszystowskiej armii polskiej, pułkownik Pelczynski". Wszystkie nazwiska polskie były tak dokładnie wymawiane, że stało się dla wszystkich jasnym, kto napisał mowę Taylora.

Prasa amerykańska, która podala szereg artykułów i wywiadów z generałem, pominięła całkowitym milczeniem wystąpienie obrońcy reżimu warszawskiego. Ponieważ jednak pobyt generała zbiegł się z faktem cofnięcia zapowiedzianej pożyczki amerykańskiej dla Polski, p. Lange ruszył również do generalnego ataku.

Jednym z wybitniejszych mezoów stanu, który serdecznie powitał generała na ziemi amerykańskiej, jest zastępca sekretarza generalnego O. N. Z. p. Hudson. I to właśnie wystąpienie postanowił wykorzystac obrońca Rosji - ambasador tymczasowej adminis-

tracji warszawskiej.

P. Lange przesłał protest sekretarzowi ONZ przeciwko przemówieniu p. Hudsona, twierdząc, że jest to jeszcze jednym dowodem wrogiej akcji skierowanej przeciwko "tymczasowemu rządowi polskiemu," wszczętej na terenie Stanów Zjednoczonych przez różne sympatyzujące z "faszystami" polskimi osobistości.

Tymczasowy rząd polski został uznany przez wszystkie wielkie mocarstwa - głosi protest - i jest członkiem O. N. Z.

W ślad za protestem nadesłanym przez p. Langego przesłał pismo do staly delegat Rosji a były ambasador sowiecki p. Gromyko, który stwierdził, że całkowicie popiera stanowisko swego kolegi Langego.

Zarówno protest jak i list Gromyki wywołał w Stanach Zjednoczonych pewne zdziwienie. W kraju demokratycznym jak Stany Zjednoczone, każdy ma prawo mieć swoje poglądy i glosno je wypowiedac. Glosno krytykuje się politykę prezydenta Trumana glosno żąda się zdecydowanego stanowiska w stosunku do Rosji. Ostatnio coraz częściej słyszy się glosne słowa oburzenia i krytyki w związku z sytuacją w Polsce. Amerykańska opinia publiczna pamięta, że przed rokiem udzielono uznania tymczasowemu rządowi "jedności narodowej," nie mniej pamięta, że uznanie to było warunkowe - o czym nie zapomniął zarówno p. Lange, jak i jego warszawscy mocodawcy.

Protesty i krzyki panów Lange choćby najgłośniejsze, nie wpłyną na zmianę nastrojów mieszkańców Stanów Zjednoczonych, którzy agentów ustroju narzuconego Polsce przez obcych, nigdy nie uważali za przedstawicieli narodu, który wydał amerykańskich bohaterów narodowych - Pułaskiego i Kosciuszke.

Ogłosy w sprawie "Polskiego Komitetu Obywatelskiego" w Nairobi

W związku z powstaniem w Nairobi "Polskiego Komitetu Obywatelskiego" na Wsch. Afrykę i obie Rodezje podajemy ogłosy z Osiedli:

Ronga:

Rada Osiedla wychodząc z założenia, że sprawa jest niepomniernie ważna, szczególnie w dobie obecnej, z całą zyczliwoscia odnosi się do poczynan "Polskiego Komitetu Obywatelskiego", uznając potrzebe jego istnienia, życzy Komitetowi, by mógł spełnić postawione sobie zadania.

Koja

Rada Osiedla uchwalila powitac z uznaniem powstanie reprezentacji polskiego uchodźstwa w Afryce pod nazwa "Polskiego Komitetu Obywatelskiego," oraz wyrazic pelna solidarnosc ze stanowiskiem politycznym wyrażonym w deklaracji.

Ifunda

Rada Osiedla z wielkim zadowoleniem przyjeta do wiadomosci fakt powstania "Polskiego Komitetu Obywatelskiego", który stojac na gruncie prawowitego Rządu w Londynie, bedzie bronil naszych interesow ogolno-narodowych i panstwowych i przeciwstawi sie wszelkiej wroziej akcji czynników, ktore zadna miara nie reprezentuja naszej prawdziwej myśli politycznej.

Kidugala

Rada Osiedla całkowicie solidaryzuje się z "Polskim Komitetem Obywatelskim".

Kondoa

Zawiazany w Osiedlu lokalny Komitet Obywatelski w imieniu mieszkancow oswiadcza: "Stoimy wiernie przy P. Prezydencie Raczkiewicz i jego Radzie, jak rowniez w pelni popieramy stanowisko "Polskiego Komitetu Obywatelskiego" w Nairobi, wyrażone w Memorandum z dnia 13 maja br.

Tengeru

Rada Osiedla uchwalila zaakceptowac powstanie reprezentacji polskiego uchodźstwa w Afryce pod nazwa "Polskiego Komitetu Obywatelskiego na Wsch. Afryce i obie Rodezje".

Marandellas

Członkowie Rady Osiedla witaja z radoscia powstanie "Polskiego Komitetu Obywatelskiego" i w pelni solidaryzuja się z jego stanowiskiem,

Abercorn

Stwierdzamy, że projekt powstania "Polskiego Komitetu Obywatelskiego" znajdzie pelne poparcie. Podobnej tresci uchwały nadeslaly Rady Osiedli Masindi i Bwana Mkubwa.

I. Zietkiewicz

Konsul Generalny Salisbury

"W całej pełni podpisuje się pod akcją zapoczątkowaną przez W Panow w Nairobi. Wiecej, ciesze się bardzo, że akcja społeczno-politycznego uaktywnienia uchodźstwa została zapoczątkowana. Życzycy nalezalo, aby spelnila ona w całej pełni swoje zadania. Ciesze się bardzo, że zapoczątkowana akcja ma być oparta na współpracy z "Rada Polskich Stronnictw Politycznych". Współpraca ta powinna pozwolic na zharmonizowanie i spotegowanie polskich poczynan ofenzywnych wśród uchodźstwa i zapobiec kilkutorowosci tych poczynan.

J. Jarzynski, Lusaka.

Powstanie "Polskiego Komitetu Obywatelskiego" jest bardzo na czasie, a narodowo i politycznie uswiadomiony odłam społeczeństwa uchodźczego z uznaniem przyjal pozyteczna inicjatywe do wiadomosci.

Rusape

Solidaryzujac się w pełni z poczynaniami i trescia deklaracji Polskiego Komitetu Obywatelskiego w Nairobi i stojac murem za jedynym naszym Rżadem w Londynie przesyłamy uchwałę Rady Osiedla, akceptujaca powstanie tak pozytecznej reprezentacji uchodźstwa na terenie Afryki. Szczęsc Boze!

— ❁ —

Polska - baza sowiecka na wypadek wojny.

W oficjalnym organie okupacyjnej armii amerykańskiej w Europie, "Stripes and Stars," ukazal się bardzo charakterystyczny reportaż z Polski, pióra doskonałego dziennikarza amerykańskiego i korespondenta wojennego, Kingsburg Smith'a.

"Polska zdaje się być zbrojnym obozem w którym wojska sowieckie utrzymuja w gruncie rzeczy protektorat wojskowy nad krajem. Takie jest najbardziej uderzające wrażenie, jakie pozostawia przelot za "żelazna kurtynie" do jednego z najtragiczniejszych krajow Europy.

W tym nieszczesnym kraju, powalonym i pobitym podczas wojny, z historyczna stolica zrownana z ziemia i piecioma milionami zabitych, jedynym przeblyskiem swiatla jest plom-

mien narodowej dumy, który pali się dumniej anizeli kiedykolwiek przedtem w sercach maltretowanego narodu polskiego.

To przywiazanie do dumy narodowej sprawia, że ludzie czepiaja się rumowiska, którym jest obecna Warszawa, zamiast budowac gdzie indziej nowa stolice. Jest to rowniez jednym z czynników, który uważa się za powód obecnego postępowania Rosji i utrzymania silnej armii okupacyjnej w Polsce.

Co nadaje Polsce wyglad obozu warownego? Żolnierze armii Zymierskiego z recznymi karabinami maszynowymi, tak zwanymi "tommy gun'amy" na piersi, stoja gotowi do natychmiastowej akcji i patroluja glowne ulice Warszawy w dzien i w nocy. Caly ruch kolowy jest

regulowany przez żolnierzy - mezczyzn i kobiety - z karabinami przewieszonymi przez plecy. Siedziby obecnego prezydenta oraz premiera, wygladaja jak polowe kwatery naczelnego dowodcy podczas dzialan wojennych.

Obserwatorzy zagraniczni ostrożnie oleniaja ilosc wojsk sowieckich w Polsce na 400 tysiecy. Jakkolwiek w wywiadzie udzielonym korespondentom zagranicznym Bierut nazwal kłamstwem twierdzenie zagranicy, że Polska jest pod władza sowiecka, to jednak nawet on nie był w stanie podac im dokładnej liczby żolnierzy sowieckich w Polsce.

Oswiadczył tylko z przekazem, że "jest z pewnością mniej oddzialow sowieckich w Polsce anizeli oddzialow amerykańskich i brytyjskich we Francji i w

Belgii...."

Na pytanie, ile jest jeszcze według jego mniemania oddziałów anglo-saskich we Francji i w Belgii odpowiedział:

"Moje twierdzenie opierało się na tym, co mi mówili podróżni. Nie wiem, ile jest sowieckich oddziałów w Polsce, a ile amerykańskich i brytyjskich we Francji i w Belgii." (Jak na "Prezydenta", nader inteligentnie wykalkulowane - *lpowiedzi - pryp. red.*)

Rząd przyznaje, że Sowiety zajmują 300 tysięcy akrów ziemi w nowej Polsce w celu utrzymania oddziałów okupacyjnych. Bierut podkreślił, że Rosjanie są w Polsce tylko po to by strzec linii komunikacyjnych prowadzących na Zachód (!). Jednakże przebywający w Warszawie obserwatorzy zagraniczni twierdzą, że w każdym prawie mieście prowincjonalnym, nawet w miejscowościach daleko położonych od sowieckich linii komunikacyjnych, są garnizony armii

czerwonej i że wielu żołnierzy ubranych w polskie mundury nie mówi wcale po polsku, lecz po rosyjsku.

Zdaniem zagranicznych kol dyplomatycznych w Warszawie, wyjaśnieniem obecności oddziałów okupacyjnych jest to, że Polska, gdzie Niemcy posiadali swe bazy i skąd dokonali inwazji na Rosję, stanowi obecnie kluczowy arsenał w sowieckim systemie bezpieczeństwa granicznego, a bazy na wypadek wojny.

Podziemny ruch polityczny w Polsce, który zdaniem miarodajnych obserwatorów zagranicznych liczy co najmniej 40 tysięcy członków, rekrutuje się przeważnie z tych, którzy stanowią sprzeciwiają się aneksji przez Sowiety przedwojennych wschodnich terenów Polski.

Ten ruch podziemny, który "prezydent" Bierut oskarżył niedawno na konferencji prasowej o to, że jest finansowany i kierowany przez generała Andersa z Włoch, jest tak czynny, że

zdaniem obserwatorów zagranicznych, mogłyby przyspieszyć rewolucję, gdyby nie obecność w Polsce oddziałów sowieckich.

Jednakże, mimo silnej kontroli wojskowej, w ciągu ostatnich sześciu miesięcy dokonano w Polsce 2 tysięcy morderstw politycznych. Oficjalne obliczenia rządowe podają, że straty polskiego korpusu bezpieczeństwa wyniosły w tym okresie 1410 zabitych, 1400 rannych i 989 zaginionych.

Te informacje korepenta amerykańskiego nie wymagają komentarzy, otwierają jednak oczy tym naiwnym, którzy wierzą jeszcze w pokojowe intencje Rosji Sowieckiej, która wygłaszając piękne hasła - przygotowuje się intensywnie do nowej wojny z "burzazjnym" Zachodem, stwarzając w okupowanych krajach Wschodniej Europy i na Balkanach bazy wypadowe i gdzie narazie koncentruje swe armie.

— * —

W rocznice zdobycia Monte Cassino

Echa uroczystości w 2-gim Korpusie W. P.

Z okazji rocznicy bitwy pod Monte Cassino Prezydent Władysław Raczkiewicz i prezes Tomasz Arciszewski wysłali depesze na ręce gen. dyw. Władysława Andersa, nast. treści:

"W rocznice wiekopomnego zwycięstwa oręża polskiego pod Monte Cassino, które tak wybitną rolę odegrało w historii największej wojny jaka zna ludzkość, myślałabym się z Panem Generałem, aby oddać przede wszystkim cześć tym, którzy w bitwie tej życie swe złożyli Ojczyźnie, a następnie życzyć tym, których Pan General doprowadził do zwycięstwa, aby Bog dał im pod Panem przewodnictwem powrócić do prawdziwie wolnej i niepodległej Polski."

Władysław Raczkiewicz

"W drugą rocznicę bitwy pod Monte Cassino, jednego z najchwalebniejszych czynów oręża polskiego na szlaku naszych dziejów, oddając hołd poległym żołnierzom, zjednoczeni z Wami w postanowieniu zbobycia rzeczywistej niepodległości i wolności Ojczyzny, przesyłamy Panu Generalowi i Żołnierzom 2-ego Korpusu najser-

deczniejsze pozdrowienia."

Tomasz Arciszewski

— * —

Prezydium Rady Polskich Stronnictw Politycznych wystosowało w rocznicę zdobycia Monte Cassino następującą depeszę do gen. W. Andersa:

"W rocznicę świetnego zwycięstwa oręża polskiego pod Monte Cassino, które światu calemu zmanifestowało dążenie Narodu Polskiego do pełnej wolności i niepodległości, Rada Polskich Stronnictw Politycznych oddaje hołd poległym wojownikom polski i wyraża wiare, że dalsze wysiłki Pana Generała i poległych Jego dowódców i Żołnierzy sławnego już 2-ego Korpusu będą uwieńczone chlubnym powrotem na wolną Ziemię Ojczyzną."

Prezydium Rady Polskich Stronnictw Politycznych: Tytus Filipowicz, Jan Ostojanowicz, Stanisław Modrzewski.

Druga rocznica zdobycia góry klasztornej Monte Cassino, obchodził uroczystości Drugi Korpus W.P. we Włoszech. Na gorze Klasztornej odbyło się uroczyste

nabożeństwo żałobne za poległych w tej bitwie bohaterów Żołnierzy Korpusu.

Główna część uroczystości odbyła się jednak w Anconie, gdzie stacjonuje obecnie Dowództwo Korpusu. Sztafety motocyklowe przywiozły z Góry Monte Cassino, z cmentarza poległych w bitwie urny z ziemią cmentarną. Motocykliści jechali cały dzień szosą Rzym — Pescara, a następnie wzdłuż szosy wiodącej nad Adriatykiem t. j. na trasie walk Drugiego Korpusu.

Na stadionie miejskim Ancony oczekiwał na sztafety Dowódca Korpusu gen. Władysław Anders w otoczeniu sztabu, zagranicznych gości i żołnierzy Drugiego Korpusu oraz tłumów publiczności włoskiej. Stadion udekorowany był flagami brytyjskimi, amerykańskimi, francuskimi i włoskimi, zaś posrodku powiewała wielka flaga polska. Z chwila, gdy na stadion wbiegł pierwszy goniec sztafety, rozległy się dźwięki hejnalu krakowskiego. Wśród głębokiej ciszy general Anders odebrał tuleje z ziemi, otworzył i wsypał ziemię do wielkiej urny, poczym wygłosił następujące przemówienie:

"Zolnierze! Przed chwila zlozylismy do urny ziemię, przywieziona przez nasze sztafety z pola walki pod Monte Cassino. Ziemia ta jest przesiąknięta serdeczną krwią naszych najlepszych kolegów. Jest ona własnością narodu polskiego i zostanie mu przekazana w wolnej i naprawdę niepodległej Ojczyźnie. Dzisiejsza rocznica zwycięstwa pod Monte Cassino obchodza wraz z nami wszystkie serca czujące po polsku. Bitwe te wygraliśmy wspólnym wysiłkiem krwi i pracy. W czasie tej bitwy dowiedliśmy, że nie ma pozycji niezdobytej. Zwycięstwo wasze jest symbolem twardości charakteru żołnierskiego w marszu

do wolnej i nade wszystko umiłowanej Ojczyzny. Dzisiaj świat cały zaczyna sobie zdawać sprawę z tego, gdzie jest totalizm i najczarniejsza reakcja, która dąży do panowania nad światem i ujarzmienie milionów ludzi pracy.

Z każdym dniem świat coraz bardziej rozumie, że prawdziwy pokój, wolność narodów i wolność człowieka nastąpią dopiero wtedy, kiedy szanowane będą prawa i godność ludzka każdego człowieka. Wierzmy w miłosierdzie boskie, że uczciwość i sprawiedliwość muszą zapłonąć w świecie, a w wyniku tego powstanie Polska taka, za jaką przelewaliśmy krew. Gotowi jesteśmy

na wszelki trud i poświęcenie, aby dać narodowi polskiemu wolność prawdziwą, a polskiej ziemi byt niezależny.

Dla uczczenia pamięci poległych pod Monte Cassino bohaterów zarządzam minutę ciszy."

Następnie orkiestra odegrała hymn narodowy. Urna z ziemią cmentarna będzie od tej chwili towarzyszyła oddziałom Drugiego Korpusu.

Na zakończenie uroczystości odbyły się na stadionie zawody sportowe, oraz wręczenie burmistrzowi Ancony godła Korpusu, syreny, wykonanej w srebrze.

P. Molotow oskarża Zachod

W czwarta rocznica podpisania traktatu "przyjaźni i wzajemnej pomocy" pomiędzy rządami Wielkiej Brytanii a Związkiem Sowieckim, minister Bevin przesłał sowieckiemu ministrowi spraw zagranicznych, p. Molotowowi depeszę, w której wyraża nadzieję, że przyjaźń sowiecko - brytyjska zadziergnięta w czasie wojny, przetrwa istniejące trudności. W odpowiedzi swej p. Molotow zapewnił ministra Wielkiej Brytanii, że "zarówno naród jak i rząd sowiecki pragną jak najlepszych stosunków ze swym aliantem czasu wojny."

W kilka godzin po wysłaniu tej depeszy minister Molotow zaprosił przedstawiciela "Prawdy" moskiewskiej na konferencje prasowa celem zaznajomienia opinii z sowieckim punktem widzenia w związku z wynikami Konferencji Paryskiej. Oświadczanie Molotowa było jednym wielkim oskarżeniem skierowanym przeciwko Wielkiej Brytanii i Stanom Zjednoczonym.

"Zadne szanujące się państwo nie zgodzi się, aby dwa inne państwa narzucały mu swą wolę" powiedział na wstępie sowiecki mąż stanu.

Podczas gdy w Jalcie, Teheranie i Poczdamie, zdolano osiągnąć całkowite porozumienie, obecnie stało się jasnym, że niektóre mocarstwa starają się część spornych zagadnień których nie zdolano rozwiązać uprzednio, przedłożyć podstępnie Konferencji Pokojowej. W konsekwencji ten stan rzeczy przeistoczyłby sale

obrad w pole słownej batalii..."

"Delegacja sowiecka przybyła do Paryża, wyjaśniał dalej Molotow, z zamiarem dalszego przedyskutowania szeregu zagadnień a następnie, ostatecznego zatwierdzenia decyzji powziętych w Moskwie w grudniu ub. roku." Molotow zarzuca, że stanowisko anglo - saskich meżów stanu uległo od tego czasu "niezrozumiałym" zmianom, tak samo zresztą, jak trudnym do zrozumienia dla Związku Sowieckiego jest dążenie "niektórych koł amerykańskich, wspieranych gorąco przez ich brytyjskich przyjaciół do stworzenia nowej sieci baz lotniczych i morskich..."

"Dopóki całkowite porozumienie w sprawie traktatów pokojowych z Włochami i innymi państwami, byłymi satelitami Osi, nie zostanie osiągnięte na konferencji ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw, Związek Sowiecki stanowczo sprzeciwi się zwołaniu Konferencji Pokojowej z udziałem 21 państw."

Następnie minister Molotow poruszył punkt po punkcie zagadnienia omawiane na Konferencji Paryskiej.

Osiągnięto porozumienie co do niektórych problemów dotyczących traktatów pokojowych z Bułgarią, Rumunią, Węgrami i Finlandią. Natomiast Związek Sowiecki nie może zrozumieć "stanowiska niektórych mocarstw, nie zainteresowanych bezpośrednio problemem Dunaju, które pragną dyktować swą wolę krajom położonym, lub

bezpośrednio zainteresowanym, tym zagadnieniem jak np Czechosłowacja lub Jugosławia. "Tu pragniemy przypomnieć, że Stany Zjednoczone domagały się wolnej żeglugi na Dunaju, oraz ewakuacji wojsk sowieckich z krajów położonych nad tą rzeką.

Jeśli chodzi o traktat pokojowy z Włochami, to Związek Sowiecki uważa, że "mimo niewatpliwych zmian jakie zaszły ostatnio we Włoszech i zasług rządu demokratycznego dla sprawy zwycięstwa, Włochy były głównym sprzymierzeńcem Hitlera.

"W latach 1941 i 1942 włoskie oddziały faszystowskie napadły na ziemie sowieckie. Walcząc u boku hitlerowców, zniszczyły one wiele sowieckich miast, miasteczek i wsi, mordując, paląc i rabując. Doszły aż nad rzekę Don, zadając naszemu krajowi ciężkie straty."

Nie należy zapomnieć o zniszczeniach zadanych przez hordy faszystowskie w Jugosławii, Albanii czy Grecji.

Jednakże, nie zapominając że naród włoski potrafił rzucić jarzmo faszystów, wybrał demokratyczny rząd, który wspierał sprawę aliantów podczas ostatnich faz wojny, rząd sowiecki postanowił zasądzić niewielkich odszkodowań. Odszkodowanie to ma raczej charakter symboliczny twierdzi Molotow."

"Związek Sowiecki pragnie pokazać światu, że agresja i zagarnięcie obcego terytorium nie uchodzi bezkarnie".

Pan Molotow z przykrością

skonstatował, że te "skromne" zadania Rosji, która, jest także obrońcą innych mniejszych państw zniszczonych przez faszystowskie oddziały włoskie, nie znalazły uznania.

"Nie po raz pierwszy zdarza się nam mieć za oponentów przedstawicieli krajów, które nie zawniosły na swych ziemiach okropności wojny, nie rozumieją naszego punktu widzenia. Trudno jest zbyć słowami współczucia straty poniesione przez nasz naród lub inne zniszczone wojną narody, a o odszkodowaniach prosto zapomnieć, - ciągnął Molotow. W prasie włoskiej znajduje się coraz więcej skarg na ciężar jaki ponosi naród włoski w związku z przedłużającą się brytyjsko-amerykańską okupacją wojskową kraju. Wystarczy więc zmniejszyć koszt okupacji wojskowej o kilka milionów, aby zaspokoić skromne zadania Związku Sowieckiego."

Następnie, poruszając sprawę przyszłości kolonii włoskich stwierdził, że przedłożony Konferencji przez brytyjskiego ministra plan, ma na celu umocnienie monopolistycznych rządów Wielkiej Brytanii nad morzem Śródziemnym i morzem Czerwonym. Stanowisko to poparł delegat Stanów Zjednoczonych.

"Broniąc swych słusznych praw i pragnąc przyjaznej współpracy z innymi mocarstwami, oraz przeciwstawiając się wszelkim dążnościom reakcyjnym i imperialistycznym, Związek Sowiecki działa w imieniu sprawiedliwości, w obronie pokoju i ludzkości..."

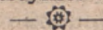
x x x

To przemówienie p. Molotowa, w kołach politycznych anglosaskich wywołało silne wrażenie. Prasa brytyjska jednogłośnie dochodzi do przekonania, że wypowiedzi p. Molotowa, który oskarża Zachód o tak nieistotne tendencje, jest zapowiedzią zmiany

kursu polityki Związku Sowieckiego. Nie ulega już wątpliwości, że Rosja, która tylekroć na polu międzynarodowym zaakcentowała swą niechęć do współpracy z Zachodem, obecnie nie pojedzie na żadne kompromisy w realizacji swych imperialistycznych planów w Europie Środkowej i Wschodniej jak również na Dalekim Wschodzie. W artykule wstępnym londyński "Times" ostrzega polityków, aby nie dali się ponieść względem strategicznym i porzucili wszelkie rozgrywki natury politycznej, wobec najgroźniejszego dziś wroga ludzkości - głodu.

"Daily Herald" natomiast zupełnie otwarcie stwierdza, że mowa p. Molotowa jest niczym więcej jak wezwaniem Zachodu, które może zakończyć się nawet nową wojną światową.

Ta nowa wojna, zdaniem autora artykułu zamieni świat w bezludną pustynię.

Tajemnicze konszachty na Kremlu

Stosunki mocarstw Zachodnich z byłym aliansem z czasu wojny, Związkiem Sowieckim, wkroczyły w fazę tak ostrego zaognienia, że trudno już dziś znaleźć wyjście z powstałego impasu, bez nowych ustępstw na rzecz Rosji Sowieckiej. Ponieważ mocarstwa zachodnie zdecydowanie zerwały już z tego rodzaju metodami, które w konsekwencjach swych wydały poł Europę w ręce Moskwy, horoskopy co do najbliższej przyszłości przedstawiają się w coraz bardziej czarnych barwach. Rosja, która wielkim głosem oskarża Zachód o montowanie bloku antysowieckiego, od szeregu miesięcy konsekwentnie stawia mur, odgradzający ją od mocarstw zachodnich.

Niedawne wizyty jugosłowiańskiego dyktatora, marszałka Tito, który zawarł szereg traktatów wzajemnej pomocy, odwiedzając Czechosłowację i Polskę, zostały jednogłośnie ocenione przez Zachód jako tworzenie sowieckiego bloku wschodniego.

Obecnie, baczną uwagę polityków anglosaskich zwróciły tajemnicze narady na Kremlu, odbywane przez Stalina z przedstawicielami marjonetkowych rządów okupowanych przez Rosję krajów.

Tak więc w pierwszym rzędzie zwrócono uwagę na podroz przedstawicieli marjonetkowego "rządu warszawskiego" w osobach pp. Bieruta, Osobki-Morawskiego i Zymierskiego do Moskwy.

Jaka była istotna treść rozmów, pozostanie to tajemnicą czerwonego Kremla. Natomiast radio warszawskie w audycji wtorkowej 28 maja b.r. podało oficjalny komunikat o wyniku rozmów moskiewskich. Z komunikatu wynika, że rozmowy moskiewskie dotyczyły anulowania długu zaciągniętego przez administrację warszawską na uzbrojenie i utrzymanie armii Zymierskiego, podczas jej pobytu na terenie Z.S.S.R. Komunikat oczywiście, stwierdza, że Rosja anulowała ten dług podkreślając "wspaniałomyślny gest" Stalina wobec Polski. Dowiadujemy się dalej, że rząd sowiecki zobowiązał się obecnie dostarczyć armii Zymierskiego nowe uzbrojenie i wyekwipowanie na warunkach długoterminowych kredytów. Komunikat stwierdza, że zobowiązanie zaopatrywania armii Zymierskiego będzie trwało aż do czasu odbudowy polskiego przemysłu wojennego. Ponadto rząd sowiecki wyraził gotowość przyścia z pomocą administracji warszawskiej

udzielając jej dalszych kredytów na odbudowę zniszczonego kraju. Kredyty te przewidyują odstąpienie części złota sowieckiego dla Polski, na zakupy w krajach zachodnich i Stanach Zjednoczonych.

Propaganda warszawska podkreślając "gest" Moskwy, rozplywa się nad wspaniałomyślnością Związku Sowieckiego. Jak dotychczas wyglądała pomoc sowiecka, dla nikogo nie jest tajemnicą. Wiemy jakiego rodzaju uzbrojenie otrzymała Polska Marynarka, której wspaniałomyślna Moskwa ofiarowała łodzie podwodne z 1916-go roku. Armia lądowa Zymierskiego otrzymała nie mniej wspaniałe uzbrojenie w postaci czołgów najdawniejszego typu, broni maszynowej z przed pierwszej wojny światowej i karabiny ręczne wydobyte z sowieckiego arsenału, a pamiętające czasy wojny bokserów. Ze Rosja może odstąpić część złota Polsce w celu dokonywania zakupów na Zachodzie, to wydaje się prawdopodobne. Natomiast czy zakupy dokonywane przez administrację warszawską nie pojadą przypadkiem tranzytem przez Polskę do Rosji, pozostanie to tajemnicą umowy pp. Bierutów, Osobek i Zymierskich.

Gest sowiecki w stosunku do okupowanej i terrorem rządzonej przez agentów moskiewskich Polski ma niewatpliwie i inne zadanie. Chodzi tu o pozyskanie opinii publicznej w Polsce w związku z ewentualnymi wyborami.

Zainteresowanie wizyta delegatów administracji warszawskiej w Moskwie zwiększa fakt, iż bez-

pośrednio po jej powrocie, radio moskiewskie doniosło o przybyciu tam delegacji rządu jugosłowiańskiego z marszałkiem Tito na czele. Cel wizyty Jugosłowian na Kremlu trzymany jest w ścisłej tajemnicy. Należy przypuszczać, że po powrocie marszałka Tito do Belgradu, miejscowe radio niemieszka podać oficjalnego

komunikaty, w którym dowiemy się, o nowych "dobrodziejstwach" Związku Sowieckiego dla tego kraju.

Wobec napiętej sytuacji politycznej, konszachty Kremla z przedstawicielami marionetkowych rządów wzbudziły zrozumiałe zainteresowanie co do istotnego celu tych odwiedzin.

Kronika tygodniowa

Sprawa perska nie przestaje nadal interesować w najwyższym stopniu opinii publicznej Zachodu, a nadchodzące wiadomości z Iranu nie zdają się wskazywać na odprężenie tam stosunków. Z odgróźonego murem bagnetów Aserbejdżanu nadchodzi nadal sprzeczne wiadomości. Nadzieje pokładane w wyjazd członków misji rządu perskiego, która miała stwierdzić, że na terenie Aserbejdżanu nie przebywają oddziały sowieckie, zawiodły. Jeden z członków tej misji wyjaśnił oficjalnie, że dotarła ona jedynie do Tabrizu i zwiedziła najbliższe jego okolice, natomiast żaden z członków nie otrzymał zezwolenia na zwiedzenie miejscowości położonych na granicy Kurdystanu, w okolicach jeziora Maragha, oraz części Aserbejdżanu, położonych nad granicą ze Związkiem Sowieckim i nad Morzem Kaspijskim.

Na pytanie korespondentów i przedstawicieli prasy amerykańskiej, sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych wyjaśnił, że dotychczas nie otrzymał żadnych sprawozdań rządów perskiego i sowieckiego, o przebiegu ewakuacji wojsk sowieckich z Iranu. Depesze, jakie otrzymał ambasador Hussein Alla od premiera perskiego Ghavan Sultaneh, podają jedynie treść noty nadesłanej rządowi perskiemu przez ambasadora sowieckiego w Teheranie, stwierdzającej, że ewakuacja wojsk sowieckich z Aserbejdżanu została zakończona w dniu 9 maja.

Nie znajduje również potwierdzenia wiadomość nadesłana z Tabrizu o rzekomym przybyciu delegacji rządu perskiego, celem wznowienia przerwanych rozmów.

Wprowadzenie ostrej cenzury

prasowej przez premiera perskiego ogranicza i tak skąpo nadsyłane wiadomości z Iranu. Według ostatnich depesz na pograniczu Aserbejdżanu dochodzi ustawicznie do starc pomiędzy czerwonymi partyzantami, a oddziałami zandarmerii i wojsk rządowych.

Prasa amerykańska komentuje stanowisko delegata Związku Sowieckiego, który na posiedzeniu rady Społecznej i Ekonomicznej O.Z.N. w Nowym Yorku kategorycznie sprzeciwił się wnioskowi przejęcia przez O.Z.N. wszystkich zobowiązań i instytucji Ligi Narodów, między innymi, sprawy pożyczek udzielonych niektórym krajom jak Bulgaria, Węgry, Austria i Wolne Miasto Gdansk, w okresie po pierwszej wojnie światowej. Stanowisko delegata rządu sowieckiego, który protestem swym uniemożliwił zlikwidowanie tych zagadnień jest uważane za jedno z ogniw polityki sowieckiej utrudniającej wszelkich porozumień i zagadnień na polu międzynarodowym.

W kolach londyńskich wytworzona w ciągu ubiegłego tygodnia sytuacja oceniana jest jako bardzo poważna, czego najlepszym dowodem jest oficjalne odwołanie wyjazdu do Australii premiera rządu Wielkiej Brytanii p. Attlee. W komunikacie odłożenie zapowiedzianego wyjazdu Premiera umotywowano napiętą sytuacją polityczną.

Dużo uwagi powieca się również stanowisku rządu tureckiego, który ostatnio przeprowadził szereg zarządzeń ochronnych w związku z wydarzeniami w Persji. Korespondenci z Ankary donoszą, że w dniu 27 maja prezydent Turcji od-

wiedził wschodnie prowincje kraju co do których Rosja Sowiecka wysuwa pretensje. Przemawiając w jednej z miejscowości w prowincji Karsz prezydent niedwuznacznie oświadczył pod adresem Rosji Sowieckiej, że żaden prawdziwy Turek nie zgodzi się dobrowolnie oddać części ziemi tureckiej. W związku z uchwaleniem dodatkowego budżetu na dobrojenie armii spodziewany jest wyjazd specjalnej misji wojskowej tureckiej do Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii, celem zakupu nowoczesnego sprzętu wojskowego.

Poważne obawy nadal budzi rozwój wypadków na Bliskim Wschodzie. Nieustępliwe stanowisko Ligi Arabskiej uniemożliwia osiągnięcie jakiegokolwiek porozumienia. Również nie zaszyły żadne zmiany w pertraktacjach pomiędzy rządem brytyjskim i egipskim.

Prowadzone od blisko dwóch tygodni rozmowy w sprawie zmiany traktatu z roku 1936, zostały przerwane. Powodem jak to już podawaliśmy w poprzednim numerze była odmowa rządu egipskiego udzielenia Wielkiej Brytanii baz na wypadek nowej wojny.

Podczas debaty w Izbie Gmin na temat stosunków brytyjsko-egipskich w imieniu opozycji J. K. M. zabrał głos były minister spraw zagranicznych Eden, który jako twórca traktatu z 1936 roku zwrócił uwagę, że obecne stanowisko rządu egipskiego zagraża bezpieczeństwu kanału Suezkiego. Zdaniem ministra Eden, bezpieczeństwo Kanału Suezkiego leży nie tylko w interesie Imperium Brytyjskiego, ale również i egipskiego.

W brytyjskiej Izbie Gmin znalazła się sprawa Polski. Mianowicie, odpowiadając na interpelację posła konserwatywnego wiceadmirała Ernesta Taylora, wiceminister spraw zagranicznych

Hector MacNeil oświadczył, że Rząd J.K.M. nie jest zadowolony z sytuacji w Polsce. Z informacji otrzymanych przez ministra spraw zagranicznych wynika, że nie wszystkie polskie stronnictwa demokratyczne mają możliwość przeprowadzenia kampanii przedwyborczej i że nie korzystają z przywilejów demokratycznych, jak wolność prasy, lub wolność zgromadzeń politycznych.

W związku z niezadowolającą sytuacją w Polsce, Rząd Wielkiej Brytanii, za pośrednictwem swego ambasadora w Warszawie, przesłał notę tymczasowemu rządowi warszawskiemu domagając się ponownie dotrzymania zobowiązań powziętych przez tymczasowy rząd polski w Poczdamie.

Równocześnie ambasador brytyjski w Bukareszcie wręczył rządowi rumuńskiemu podobną notę przypominając na jakich warunkach ten rząd został uznany. Nota stwierdza, że rząd rumuński nie wypełnił dotychczas następujących warunków na jakich został prowizorycznie uznany t.j.: rozszerzenia istniejącego rządu przez przyjęcie przedstawicieli demokratycznych stronnictw opozycyjnych, oraz przeprowadzenia wolnych i nieskrepowanych wyborów.

W zakończeniu należy wspomnieć o wyborach w Czechosłowacji, gdzie komunisty otrzymali 40% głosów. Wybory w Czechosłowacji były przeprowadzone pod hasłem "Sojusz ze Związkiem Sowieckim i dobre stosunki z państwami zachodnimi". Co do samej techniki wyborów w Czechosłowacji obserwatorzy zagraniczni nie zgłaszają zastrzeżeń. Na uwagę zasługuje jedynie fakt, ograniczonej ilości osób uprawnionych do głosowania. Jak wiadomo bowiem w Słowacji i w Czechosłowacji za osoby uprawnione do głosowania uważano jedynie pewną kategorię obywateli, wyłączając tak zwanych kolaborantów, "faszystów" i wrogów ludu. Brak dotychczas wiadomości jak zareagują na wybory opozycyjne kółka w

Czechosłowacji, faktem natomiast jest, że uprawnionych do

głosowania obywateli było zaledwie 7 milionów. (ski.)

Polski Korpus

W ubiegłym tygodniu powrócił z Londynu do Rzymu dowódca 2-go Korpusu, general Władysław Anders. W czasie swego pobytu w Wielkiej Brytanii General Anders przeprowadził rozmowy z władzami brytyjskimi w sprawie zapowiedzianej demobilizacji wojsk polskich.

W najbliższych dniach opuści Włochy pierwszy kontyngent żołnierzy polskich, którzy po przybyciu do Wielkiej Brytanii zostaną wcieleni do "Korpusu Przysposobienia" (Resettlement Corps).

Korpus Przysposobienia nie będzie siłą zbrojna. Nie będzie on posiadał broni i całkowicie podlegać będzie ustawodawstwu brytyjskiemu.

Prasa brytyjska, która w ubiegłym tygodniu wiele miejsca poświęciła oświadczeniu ministra Bevina w sprawie przyszłości oddziałów polskich pod dowództwem brytyjskim, twierdzi, że trudny ten problem został należycie rozwiązany.

Poważny tygodnik polityczny "Time and Tide" dowodzi, iż całkowita winę za niepowodzenie akcji powrotu żołnierzy polskich do Kraju ponosi administracja warszawska. Nie uczyniła ona w zasadzie nic, co by zachęciło tych dzielnych żołnierzy do powrotu. Wiadomości nadchodzące z Polski są bardzo niepokojące; wzrastający terror polityczny, brak wolności osobistej, a szczególnie fakt, że dotychczas ci którzy pierwsi wyjechali do Polski, dotychczas nie dali o sobie znaku życia, wszystko to odstrasza od powrotu wielu Polaków, którzy decyzje powzięli z uwagi na

Przysposobienia

przebywające w Polsce ich rodziny. Prasa z zadowoleniem konstatuje, że rząd brytyjski zamierza łączyć rodziny wojskowe, podając ustęp przemówienia ministra Bevina, dotyczący tego zagadnienia. Ustęp ten brzmi jak następuje:

"Rząd JKM zamierza sprowadzić rodziny żołnierzy z Włoch do Wielkiej Brytanii, gdy tylko poczynione będą odpowiednie zarządzenia administracyjne.

Rząd rozważa pilnie sprawę ostatecznego połączenia żołnierzy Polskich Sił Zbrojnych z ich rodzinami znajdującymi się obecnie w Ameryce, Afryce, Indiach, Niemczech, na Sr. Wschodzie i w innych krajach zamorskich. Rząd rozważa również kroki, jakie należy w tym celu przedsięwziąć.

Ponadto część pism brytyjskich cytuje odpowiedź udzieloną przez ministra Bevina, na pytanie jednego z posłów, czy rząd JKM zamierza nadać obywatelstwo brytyjskie członkom Polskich Sił Zbrojnych.

Odpowiedź ta brzmi jak następuje:

"Nie mogę w tej sprawie powiedzieć narazie nic konkretnego, ponieważ czekam najpierw na ostateczną decyzję różnych innych krajów, które gotowe są przyjąć do siebie pewną ilość Polaków. Chwilowo nie podamy nazw tych krajów, a również nie zamierzam zając się przedwczesną sprawą natury technicznej, jaka jest kwestia naturalizacji.

Prasa brytyjska nadmienia, że tak zw. "rząd warszawski" zamierza pozbawić tych żołnierzy, którzy odmawiają powrotu do kraju obywatelstwa polskiego.

— * —

Podziękowania

Pragne wyrazić tą drogą serdeczne podziękowanie Kierownictwu Sekcji Wydawniczej 2-go Korpusu we Włoszech za piękny i serdeczny apel do naszych żołnierzy o książki polskie dla młodzieży w Afryce, ogłoszony w tygodniku "Tran" w artykule p. t. "Książka dla dzieci naszych w Afryce".

Jednocześnie dziękuje serdecznie za wszystkie dotychczas wysłane książki i zyczenia troskę o naszą

młodzież. Kierownik Urzędu Oświaty w Nairobi (-) S. Szczepański

— * —

Młodzież i personel Internatu Szkolnego w Masindi - Uganda składają gorące podziękowanie Panom por. F. Z. Bieleckiemu i Por. Korwin - Piotrowskiemu za ofiary pieniężne w kwocie po Shs. 20 (razem Shs. 40) na cele poprawy wyżywienia.

PRZEGLAD PRASY

W "Manchester Guardian" ukazał się artykuł p.t. "Break-down in Poland," w którym autor zastanawia się nad stałym pogarszaniem się sytuacji wewnętrzno-politycznej w Polsce.

"Mikolajczyk twierdzi, czytamy, że rząd warszawski złamał kilka-krotnie umowę moskiewską. Wybory są opóźniane i nie wydaje się, by jeśli się odbędzie, były wolne. Stanowisko wiceprezidenta, wolne od czasu śmierci Wincentego Witosa, nie zostało do tychczas obsadzone przez członka PSL.

Ze swej strony administracja warszawska odpowiada, oskarżając Mikolajczyka o naruszenie jedności włosciańskiej, o opozycje w sprawach zasadniczych i utrzymywanie kontaktu z terrorystami. Akcja policji tłumaczona jest tym, że niektórzy aresztowani za bandytyzm są członkami PSL. Oceniając obiektywnie stanowisko rządu warszawskiego, pisze "Manchester Guardian", można powiedzieć że nie wszyscy, którzy zgromadzili się wokół Polskiego Stronnictwa Ludowego uczynili to z pobudek bezinteresownych. Można stwierdzić również, że wolne i uczciwe wybory nie są możliwe dopóki miliony ludzi wędruje po kraju. Rząd jednak nie wysuwa tych argumentów, a jego ofenzywa ujawnia obawę, że w wolnych wyborach Mikolajczyk otrzyma więcej głosów, niż odpowiada to komunistom. Rząd warszawski jest w trudnej sytuacji i czyni rozpaczliwe wysiłki skonsolidowania swej władzy. Dopatrując się w PSL niebezpiecznego rywala, czyni wszystko, by przedstawić to Stronnictwo, jako "reakcyjne".

Ostateczną ofiarą tego stanu rzeczy będzie Polska, pchana ku alternatywie dyktatury jednego stronnictwa lub wojny domowej.

Tygodnik APW w nr. 19 pisze, że dzisiejsze ruchy ludności w Polsce to wielka wędrowka narodów. Ruch ten idzie w następujących kierunkach:

1) Deportacja Polaków na Zachód z po za linii Curzona. Według planu sowieckiego w ciągu najbliższych miesięcy ludność polska na terenach "odstąpionych" Rosji będzie

całkowicie zlikwidowana. Deportacja odbywa się w warunkach, które bez przesady można nazwać potwornymi, tak, że nawet kontrolowana prasa warszawska podaje od czasu do czasu wiadomości o gehennie deportowanych (2) Repatriacja Polaków z Litwy Kowienskiej. Przed sierpniem władze warszawskie oczekują przybycia do Polski 200 tys. Polaków z Litwy.

(3) Deportacja Polaków "nie-dogodnych" do Rosji. Ta akcja jest prowadzona w sposób daleki od masowości. Nie ma w Polsce w obecnym okresie polityki okupanta pragnącego sobie zdobyć społeczeństwo polskie - masowych wywozek. Jednakże, deportuje się metodycznie i bez rozgłosu jednostki, które ze względu na swój aktywizm polityczny, albo po prostu za oddanie sprawie niepodległości, są albo mogłyby być, niebezpieczne dla obecnego reżimu.

(4) Repatriacja pewnej ograniczonej ilości Polaków z Rosji. Oto co pisze na ten temat korespondentka pisma szkockiego "The Bulletin".

"Spotkałam wielu z nich w Warszawie, wymizerowani, zle ubrani, bez grosza. Lata pracy

przymusowej w kolektywnych gospodarstwach lub lasach sowieckich pozostawiły na ich psychice i zdrowiu ciężkie piętno. Ze wszystkich wysiedlenców którzy dziś przemierzają kraje Europy, są oni najbardziej pożałowania godni."

(5) Repatriacja Polaków z innych krajów jest bardzo nikła. Organizuje ją t. zw. "rząd warszawski". Wyniki tej akcji nie stoją w żadnym stosunku do huku propagandowego, stwarzanego dokola tej całej sprawy. Radio warszawskie często stwierdza, że tylko "faszysci" nie chcą wracać.

(6) Deportacje z Polski. Władze warszawskie mają nadzieję, że do sierpnia zdolają wysiedlić wszystkich Niemców. Około 250 tys. Niemców opuszcza Polskę co miesiąc.

Z powyższego zestawienia wynika — konczy Tygodnik A. P. W. — że istotnie ma miejsce w Polsce wędrowka narodów. Przy ogólnym chaosie organizacyjnym i zniszczeniu środków transportowych te ruchy ludności stanowią wielką plagę dla kraju i powiększają udreke życia, która i bez tego-ze względów politycznych i gospodarczych jest szczególnie wielką.

Przygotowania do referendum.

W dniu 30 b. m. ma odbyć się w Polsce osławione referendum ludowe przy pomocy którego komunistki ludzili się że zdolają przekonać mocarstwa zachodnie o sympatiach większości narodu polskiego dla obecnego reżimu i rządów pp. Bieruta, Osobki, Radkiewicza i całej tymczasowej administracji warszawskiej.

Na temat referendum ludowego w Polsce, będącego również próbą sprawności komunistycznego aparatu dla przyszłych wyborów, ciekawe są wypowiedzi korespondentów zagranicznych w Warszawie. I tak n. p. korespondent agencji "Associated Press" donosi, że rząd ćwiczy 50 do 100 tysięcy ludzi rezerwy milicji, która ma wesprzeć tajną policję i inne organy władz bezpieczeństwa w "pilnowaniu porządku" podczas głosowania nad referendum. Przywódcy opozycji skarżą się, że ta rezerwa milicji ma na celu jedynie zastraszenie głosujących.

Rząd tymczasem przez swych agentów tak zwanej "Bezpieki" dokonywuje najazdów na centrale okręgowe P. S. L. i aresztowan członków tego stronnictwa, pod najrozmaitszymi pretekstami, mającymi wyłącznie na celu skompromitowanie ludowców. "Gazeta Ludowa" Mikolajczyka, stwierdza korespondent, domaga się publicznych sądów dla aresztowanych, oraz wykazania dowodami, że ludzie ci, jak twierdzi Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego istotnie utrzymywali związek z bandami terrorystów.

Jak donosi tenże korespondent, w piątek 17 ub. m. zakończył się strajk manifestacyjny osmiu tysięcy studentów w Poznaniu i Krakowie, po zapewnieniu im przez rektorów, że będą starać się o uzyskanie zwolnienia studentów krakowskich, aresztowanych w dniu 3 maja. Szef Bezpieki w Krakowie otrzymał dymisję z powodu zajść 3-cio majowych.

WIESCI Z KRAJU

Donosiliśmy już o odnalezieniu w lesie palmirskim pod Wawrem w okolicach Warszawy zwłok Mieczysława Niedziałkowskiego, straconego w nocy z 21 na 22 czerwca 1940 roku przez Niemców.

Zidentyfikowanie zwłok nastąpiło na podstawie znalezionych dokumentów. Zwłoki Mieczysława Niedziałkowskiego zachowały się w dobrym stanie, przy oględzinach stwierdzono, że tylko czesc czaszki jest strzeskana. W prawej bocznej kieszeni marynarki znaleziono dwa kwity depozytowe więzienia na Pawiaku na imie Mieczysława Niedziałkowskiego, oraz legitymacje Związku Dziennikarzy R. P. z bardzo dobrze zachowaną fotografią.

Zgodnie z życzeniem wdowy po s. p. Niedziałkowskim, zwłoki postanowiono złożyć na wieczny spoczynek na "Polanie Śmierci" w Palmirach. Polana ta ma być wogóle zamieniona na cmentarz bohaterów straconych przez Niemców.

Pogrzeb s. p. Mieczysława Niedziałkowskiego stał się wielką manifestacją, w której wzięły udział dziesiątki tysięcy ludzi. Uczestniczyli członkowie organizacji politycznych, społecznych, młodzieżowych i tłumy publiczności.

Koledzy tragicznie zmarłego niesli trumne do grobu. Obecny ksiądz odprawił egzekwie. Manifestację zakończono pieśnią "Nie damy ziemi skąd nasz rod."

Radio warszawskie podało szereg ciekawych szczegółów o stanie przemysłu polskiego. Wszystkie cyfry są jak zwykle porównywane z danymi statystycznymi z przed wojny, co łatwo może wprowa-

dzić w błąd nieorientowanego słuchacza, ponieważ potencjał przemysłowy Polski — wskutek przyłączenia wysoce uprzemysłowionych dzielnic zachodnich — wzrosł znacznie.

Z tym zastrzeżeniem podajemy następujące dane:

Kopalnictwo: Stan zatrudnienia 190 tysięcy górników; wydobycie miesięczne przeciętnie 3, i pół miliona ton — w roku - 1938 - 3 miliony 174 tys. ton. Koks; produkcja obecna 191 tys. ton, co mniej więcej odpowiada poziomowi przedwojnemu.

Hutnictwo: Stan zatrudnienia 66 tys. ludzi, produkcja surowców 63 tys. ton wobec 80 tys. ton w roku 1938. Produkcja stali-103 tys. ton obecnie, wobec 129 w r. 1938.

Cement: powojenna produkcja 103 tys. ton miesięcznie, co wynosi za ledwie połowę stanu przedwojennego, pomimo przyłączenia wielkiego przemysłu cementowego na Zachodzie.

Szkoło okienne: produkcja powojenna w porównaniu z przedwojenna wynosi 400 metrów kwadratowych miesięcznie.

Lokomotywy: 14 rocznie wobec 3 przed wojną.

Włokiennictwo: zatrudnienie 172 tys. ludzi. Niski stan i niska produkcja.

Czynna za ledwie połowa krosien. **Papier:** produkcja 8,8 ton miesięcznie.

Przemysł skórzany: produkcja 315 tys. par obuwia miesięcznie.

Nafta: wydobycie wynosi obecnie 9 tys. ton miesięcznie, co po wyrafinowaniu daje 3 tys. ton benzyny, 1,4 tys. ton parafiny i 2,226 ton gazów.

Wątpliwe wydają się zapewnienia, iż po pełnym wyzyskaniu źródeł pod Inowrocławiem i produkcji syntetycznej benzyny w Oświęcimiu, spożycie krajowe będzie zaspokojone produkcją rodzimą.

Dr. Barcikowski, wiceprezydent KRN zastał mianowany Komisarzem Generalnym referendum ludowego, które odbędzie się dn. 30 czerwca. b.r.

Liczba urzędników w Polsce wzrosła dwukrotnie w porównaniu z rokiem 1939. Podczas gdy w

roku 1939 liczba etatów w administracji państwowej wynosiła łącznie z 89 tysiącami nauczycieli - 151 tysięcy osób, obecnie mamy w Polsce 253 tysiące urzędników i 130 tys. pracowników bezpieczeństwa.

Przed wojną był jeden urzędnik na 260 mieszkańców, obecnie zaś, bez Bezpieczeństwa, wypada 1 na 66 ludzi.

Według planów Biura Odbudowy Stolicy, ulica Marszałkowska ma ulec rozszerzeniu, w taki sposób, że wszystkie budynki pozostałe po jej stronie nieparzystej mają być zburzone. Mimo to ulica porządkuje się i powstają tam coraz nowe sklepy. Bieda one trwały tylko czasowo. Pozwolenia wydawane są tylko na trzy lata. Właściciele sklepów mają jednak nadzieję, że przy obecnym tempie odbudowy termin ten w praktyce ulegnie opóźnieniu.

Na ziemiach odzyskanych postanowiono utrzymać w zasadzie kulturę rolną tylko na gruntach urodzajnych, słabe zaś przeznaczyć na kulturę lesną, zwłaszcza w okręgu mażurskim, w części zachodniego Pomorza i na Ziemi Lubuskiej. Ma być powiększona również hodowla owiec na Pomorzu Zachodnim, oraz koni na Mażurach i Śląsku.

W Gdyni rozpoczął się proces przeciwko 18 hitlerowcom oskarżonym o czynny współdziałanie w obozie Stutthoff, położonym niedaleko Gdanska.

Aresztowano niedawno dwóch dyrektorów zakładów Przemysłowych "Czestochowa", pod zarzutem, świadomego spowodowania zniszczenia kilkuset ton bawelny.

Z OSIEDLI

Tengeru:

W Osiedlu został zakończony pierwszy kurs bakteriologiczny, zorganizowany przez miejscowy Ośrodek Służby Zdrowia, przy energicznym współudziale nacz. lekarza dr. mjr. Tworowskiego i życzliwej pomocy komendanta bryt. p. Storego. Kierownikiem kursu był p. dr. Rakowski. Kurs obejmował nast. przedmioty: bakteriologia, higiena powszechna, higiena tropikalna. Wykłady odbywały się co drugi dzień. Kandydatkami były w pierwszym rzędzie maturzystki, oraz siostry miejscowego szpitala. Poza nauka teoretyczna, uczennice kursu odbywały praktyczne zajęcia w laboratorium szpitalnym. W okresie trwania kursu zorganizowano trzy wycieczki naukowe.

Pierwsza pod nazwą "Flora i Fauna Afryki Wschodniej" w okolicy Tengeru, dla zapoznania kursantek z wulkaniczną glebą i bujną roślinnością tych okolic. Druga wycieczka do Moshi gdzie zwiedzono Instytut Bakteriologiczny i do Sanatorium w Loljondo, gdzie Kierownik, p. dr. Mogielnicki, udzielił zezwolenia na przeprowadzenie doświadczeń laboratoryjnych, m. in. badan mikroskopem zarazków grzyzlicy.

Kurs trwał trzy i pół miesiąca, poczem nastąpiły egzaminy składane przed komisją kwalifikacyjną w nast. składzie: dwóch przewodniczących - bryt. plk. dr. Edmunsen i nacz. lekarz Osiedla dr. mjr. Tworowski; Szef Służby Zdrowia na Afrykę Wsch. dr. Rucinski; dwóch komendantów bryt. - plk. Minery i p. Story, przedstawiciele władz polskich, oraz kierownik osiedla kpt. M. Korzeniowski. Ponadto w skład komisji weszli: Kierownik Sanatorium dr. Mogielnicki, kier. Zakładu Dentystycznego dr. Flach, dr. Cymbler, dr. Palek, dr. Przeworski i kierownik apteki mgr. Taubels. Egzaminy prowadził kierownik kursu dr. Rakowski. Kurs został zatwierdzony przez władze brytyjskie i świadectwa wydano w języku polskim i angielskim.

Z wynikiem celującym i prawem do tytułu asystentek bakteriologii zdaly nast. osoby:

1) siostry szpitalne - Zofia Gorzechowska, Olga Kaczorek, Krysztyna Parys, Helena Rouck i Jadwiga Sadowska.

2) Maturzystki, które świadectwo dojrzałości otrzymały w Tengeru: Darja Kohut, Wanda Narkiewicz, Janina Lankau, Halina Kozarewicz, Romana Tubielewicz i Maria Wardynska.

3) Kandydatki z ukończoną małą maturą: Stefania Czeslinska, Stanisława Dzwigala, Wanda Fulmyk Cecylia Grzesik, Janina Iwaszkiewicz, Helena Janulewicz i Aleksandra Stolarczyk.

4) Uczennice kl. 2-giej licealnej: Bronisława Kresowska i Lila Lange oraz nauczycielka p. Aleksandra Szewczuk i urzędniczka p. Alma Skrezyna. Z 22 kursantek, dwie otrzymały natychmiast zatrudnienie w laboratorium miejscowego szpitala.

Dzięki zdrowej inicjatywie i ofiarnej pracy wyżej wymienionych p. p. lekarzy, kadry polskiej służby sanitarnej w Afryce powiększyły się o 22 fachowo wyszkolone osoby, które dzięki ukończeniu kursu, zdobyły możliwość samodzielnego zarabkowania na przyszłość. (Romana Tubielewicz - uczestniczka kursu.)
Marandellas

Na początku roku szkolnego 1946 staraniem władz osiedla zorganizowano Szkołę Rzemiosł dla chłopców z osiedli Rusape i Marandellas, których potrzeba od dłuższego czasu odczuwało miejscowe społeczeństwo. Dorastająca młodzież marnowała swój czas nie wiedząc co ze sobą począć, jak pokierować losem, nie mając żadnych, możliwości przygotowania się do przyszłego życia, podczas gdy w przyszłej Polsce niepodległej będzie potrzeba do pracy tylu rąk i fachowców zdolnych podźwignąć zrujnowany przemysł i rzemiosła.

Inicjatorem szkoły był ksiądz Dr. Drobny, który pełnego poparcia uzyskał w osobach komendanta osiedla p. majora Begshave, oraz zastępcy p. sędziego Kadowa.

Przystąpiono przede wszystkim do budowy hal warsztatowych, w których znalazły pomieszczenie następujące pracownie: stolarska połączona z tokarstwem w drze-

wie, slusarka - z kowalska stolarnia osiedla.

Podkreślić należy, iż hale warsztatowe pobudowano we własnym zakresie przez przyszłych uczniów. Dzięki nieustraszonej pracy i wysiłkom tak młodzieży jak i nauczycieli budynek wypadł imponująco.

Największą do pokonania trudnością - to brak narzędzi i obrabiarek, co przy dzisiejszym postępie technicznym jest nieodzowne do nauki rzemiosła i zapoznania uczniów z warunkami pracy w nowoczesnym przemyśle.

Trochę otrzymaliśmy narzędzi z osiedli Rusape i Marandellas, trochę wypożyczył szkole swych własnych Ks. Dr. Drobny, a najniezbędniejsze zakupione zostały w Salisbury za pieniądze przyznane szkole przez komendanta osiedla.

Wszystko to jest jednak niewystarczające, szczególnie brak jest obrabiarek tak do drzewa jak i do metalu, bez których nie będzie można dać pełnego fachowego wykształcenia. Mamy jednak nadzieję, że władze osiedla jak i Główny Polski Doradca doceniając potrzebę nauki rzemiosła dla naszej młodzieży wynajda odpowiednie fundusze na uzupełnienie najniezbędniejszych potrzeb.

Szkoła posiada dwa działy: stolarstwo z tokarstwem i slusarstwo z kowalstwem. W projekcie jest mechanika samochodowa, z nauka jazdy. (A. Slusarski).

W osiedlu Marandellas Członkowie miejscowej Sekcji Terenowej przeprowadzili dobrowolną zbiórke na "Polski Fundusz Prasowy" która dała na ten cel sumę Shs. 66 i 6 d. Wraz z przekazaną kwotą "Polski Fundusz Prasowy" otrzymał list podpisany przez Przewodniczącego Sekcji por. inż. Wiktora Kozłowskiego. Zarząd "Polskiego Funduszu Prasowego" wszystkim Ofiarodawcom składa tą drogą serdeczne podziękowanie.

Redakcja "Głosu Polskiego" wyjaśnia ze swej strony, że z uwagi na zbyt szczupłe rozmiary tygodnika i nawal materiału nie może zamieścić listy nazwisk wszystkich Ofiarodawców.

KRONIKA HARCERSKA

Palestyna.

W dniu 20 kwietnia br. została w Jerozolimie otwarta wystawa prac Szkół Junałków i Młodszych Ochotniczek. Na wystawie tej posiadała również swoje stoisko Junacka Chorągiew Harcerska. Sprawozdawca pisze o tym stoisku w sposób następujący: "Dobrze się stało, że sporo miejsca na wystawie udzielono harcerstwu. W naszych warunkach rola wychowacza tej organizacji urasta do roli pierwszoplanowej, nic więc dziwnego, że stoisko harcerskie, choć słomnie zmontowane, przyciągało uwagę zwiedzających".

Belgia.

Pismo harcerskie "Badz Gotow" wychodzące w Brukseli pisze: "W dniach 8 i 9 grudnia 45 odbyła się odprawa drużynowych w Nalinnes. Oprócz spraw bieżących omówiono sprawę organizacji kursów dla wodzów zuchowych w poszczególnych Hufcach. Postanowiono zacieśnić kontakt pomiędzy Harcerstwem a Związkiem Polaków w Brukseli. Dnia 17 grudnia 45r. odbyła się odprawa Hufcowych, na której reprezentowane były Hufce z Mons, Charleroi, Liege i Hufiec Limburski. Omawiano sprawę kształcenia instruktorów i rozbudowy organizacji.

Dania

Według "Biuletynu ZHP. w Danii": "Delegaci drużyn harcerskich w Skodsborgu złożyli tamtejszemu biskupowi z okazji jego 50-lecia urodzin życzenia i jednocześnie wręczyli mu upominek w postaci Orła Białego, na którego piersi widnieje Matka Boska Czystochowska, a z boków krzyż harcerski i lilijka. W

osrodku polskim w pałacu Fryderyka VII w Skodsborgu powstała gromada zuchowa. Wodzem gromady jest była uczestniczka Powstania Warszawskiego. Dnia 1.1.46 na zaproszenie skautów dąńskich udala się delegacja harcerki i harcerzy do Kopenhagi na t. zwana Parade Narodowa. Odbyła się ona na placu cwiczen przed zamkiem Rosenborgslot. Zebranych było około 5.000 skautów dąńskich.

Szkocja

W ramach drużyny starszoharcerskiej przy P/141 zorganizowany został harcerski zespół muzyczny, który już kilkakrotnie występował na różnych imprezach. Jedną z drużyn starszoharcerskich zorganizowała w dniu 29. XII. 45 kominek dla skautek szkockich. Staraniem IV Hufca Starszoharcerskiego wydane zostały karty pocztowe, dwukolorowe: Dochód z rozsprzedaży przeznaczono na pomoc harcerzom w Niemczech.

Austria

Chorągiew Harcerska "JAGIELONOW" w Austrii liczy obecnie 5 Hufców, a mianowicie: w Salzburgu, w Linzu, w Ebensee, w Willach i w Innsbrucku. Stan Chorągwi w styczniu wynosił 646 zorganizowanej młodzieży.

11 marca 46 odbyła się odprawa Hufców Chorągwi Harcerzy "ITALIA". Obecni byli Hufcowi Hufców 5 KDP., 2 WD. Panc., 14 W.B. Panc. i przedstawiciel Hufca 3 DSK. Omówiono bieżące sprawy organizacyjne, sprawozdania z dokonanych prac i projekty na przyszłość uwzglę-

dnieniem zadan pracy harcerskiej na emigracji. Uczestnicy odprawy byli przyjeźdźcy przez Przewodniczącego ZHP. na Wschodzie, który powiedział: "Każdy instruktor; obojętnie na jakim szczeblu hierarchii harcerskiej i obojętnie jakiego stopnia wojskowego ma bezwzględny obowiązek poświęcenia części swego czasu dla produktywności pracy harcerskiej. Dzisiejsza walka jest nie mniejsza od tej, jaką stacaliśmy na froncie, powiem, że jest cięższa, cięższa tym więcej, że jest ukryta, podziemna."

Nowa Zelandia.

Harcerstwo w Nowej Zelandii od chwili przyjazdu realizuje hasło "zdobynamy przyjaźniol". Zrobiono już w tym kierunku bardzo wiele. Szczególna popularnością cieszą się ogniska obozowe. Przytaczamy wyjątki z listu Kierownika starszych skautów do Hufcowej pfm. S. Kozerowej w Pahiataua; "Proszę pozwolić podziękować Druhnie i Jej wspaniałym harcerkom za ostatnie spotkanie przy ognisku harcerskim. Nie tylko, że to ognisko było najwspanialsze, jakie widziałem, ale pragnę Wam pogratulować wspaniałego ducha skautowego, który jest widoczny we wszystkich Waszych pracach.

Jeśli będziecie potrzebowali jakiegokolwiek pomocy, która ja osobiście lub organizacja skautowa w Nowej Zelandii będzie mogła uczynić, to każda Wasza prośba skierowana do nas będziemy uważali za zaszczyt, a możliwość dopomożenia Wam za przywilej służenia."

RUBRYKA WPLAT

na "POLSKI FUNDUSZ PRASOWY"

w Afryce

Zbiórka 3 cto majowa w Osiedlu Kondoa Shs. 244.-
P. P. Siuda Kior, Szkoły
Marandellas „ 10.-

Sekcja Terytorialna Marandellas, Związku Polaków w Afryce „ 66.50
Por. Lipowski, Burguret „ 20.-

Zjednoczenie Polaków w Indiach

W dniu 9-ego maja b.r. odbył się Osiedlu polskim Valivade koło Kolhapur, walny zjazd delegatów Zjednoczenia Polaków w Indiach. Zjednoczenie jest naczelna organizacja terenowa, do której, poza nielicznymi wyjątkami, należy ogół obywateli polskich w

Indiach.

Zjazd wybrał nowy zarząd z ks. Janówskim jako presem na czele. W wolnych wnioskach m.in. uchwalono jednogłośnie przesłać wyrazy wierności prawowitym władzom polskim w Londynie.

. Czarnocka
Koresp. z Konga Belg.)

Sladami " W Pustyni i w Puszczy"

cz. 1 - a

Po szesciu i pol latach rozstania z mezem, jencem wojennym niemieckim od 1939 roku, jade spotkac sie za nim az w glebi Afryki. Dzieki zrozumieniu i szczeremu stosunkowi wladz polskich: wojskowych i opieki społecznej, podroz ta, ktora wydawala sie czems nierealnym, staje sie mozliwa dla mnie i mojej tesciowej. Po trzech latach pobytu w Rosji, potem dwoch i pol na Srodkowym Wschodzie wyruszamy w dalsza podroz, u ktorej kresu majaczy tym razem własny dom, ktory w jakichkolwiek warunkach bedzie zawsze przeciw polskim domem. Inaczej wyobrazalo sie sobie to spotkanie przed kilku laty, ale i tak Bog laskaw.....

Wyruszamy z Kairu pewnego chlodnego styczniowego wieczoru i zajmujac miejsce w luksusowym pociagu, nie mojemy nie myslac o tych wszystkich podrozach odbytych w ciagu lat ostatnich w tak odmiennych warunkach. Przed trzema laty w "eszalonie" lub na bykach, teraz w sleepingu, a za trzy lata jak bedzie? Niewiadamo, ale czlowiek czuje sie silny przekonaniem, ze to wszystko nie jest istotne i ze mozna sobie zawsze w zyciu dac rade.

Nazajutrz budzimy sie — w nowym swiecie. Porzucilismy szarzyzne miasta, przykra atmosferę lichwy i "baczysu" — naskolo jest tylko zielonosc, zielonosc i jeszcze raz zielonosc. W nawodnionej dolinie Nilu, gdzie zbiory odbywaja sie trzy razy

w roku wszystko jest bujne, soczyste, swieze: lubiny, pszenice, lucerny. System kanalizacyjny jak za czasu Faraonow: drewniane kolo, krecone przez osla lub czlowieka, zazebione o drugie kolo, na ktorem przywiazane sa gliniane garnki, zacerpujace wode i wylewajace ja w miare podnoszenia sie i opadania kola. Po rozpasanym luksusie Kairu, nedzy chlopa egipskiego nie da sie opisac. Z lekiem mysl sie o znakomitym podlozu dla wszystkich teorii wywrotowych jakie przedstawia ten kraj kontrastow.

Juz w Shellal, o 500 klm zaledwie od Kairu dopadl nas upal. A to przeciez styczen! Ponzochoy i swetry ida do walizek. Ukazuja sie aparaty fotograficzne, lornetki. Po dokonaniu pewnych formalnosci paszportowych, wprost z pociagu przechodzi sie na poklad nieduzego statku; na ktorym wszystko jest juz dostosowane do tropikow: wentylatory w kabinach, liczne lazienki, podwojny poklad. Nastroj jak na wycieczke, zmiana dekoracji byla tak nagla i tak calkowita ze wszystko wydaje sie nierealne. Brzegi rzeki tutaj raczej monotonne, skalisto—piaszczyste. Ani jednej rosliny ani drzewka — trudno zgadnac z czego zyja nadbrzezne wioski. Mijane zabudowania tubylcze to czworoboki z gliny, bez dachow, o poziomie wiele nizszym niz Uzbekow, Kazakow itd.

Wieczorem ksiezyc wstaje nad rzeka; liczne palmy odbijaja sie w wodzie. Swiety Nil, zrodlo zycia calego olbrzymiego kraju, ktory poza tym jest jedna wielka pustynia. Staje sie zrozumialym dlaczego dawni Egipcjanie czcili Nil, bostwo zyciodajne, — tak jak na polnocy nasi poganscy przodkowie czcili zyciodajne słońce. Gdyby — jak to bylo zreszta kilkakrotnie projektowane — udalo sie odwrocic bieg Nilu od jezior s r o d k o w o — afrykanskich na wschod — byloby to rownowazne z zamarciem calego Egiptu, ze zmiana karty geograficznej Afryki!

Czlowiek czuje sie sto mil od brzegu i sto mil przed brzegiem. Woda plynie i plynie niezmiennie, niaprzerwanie i tylko czasami zal chwytaja serce: czemu to Nil a nie Wisla?

Na drugi dzien podrozy statek zatrzymuje sie przed swiatynia wykuta w skale nadbrzeżnej. Jest to swiatynia Abu Simbel, ku czci Ramzesa II-go Wysiadamy zeby zwiedzic jej wnetrze i grobowce. Na skale plaskorzeza — cztery potezne postacie krolow w pozie siedzacej. Wewnatrz kolosalne kolumny podpieraja sklepienie. W tem pustkowiu i oddaleniu od wszelkiej cywilizacji swiatynia ta robi nieporownanie wieksze wrazenie niz fragmenty takich samych budowli w poblizu Kairu. — Sztuka egipska porywa mnie swoja tajemniczoscia i glebia, odpowiada n a s t a w i e n i u wewnetrznemu, antycznoscia uczuc, zmyslem kontemplacji. Malenkosc, niesmialec, zachwycone figurki kobiece przy olbrzymich mskich. Oczy zamkniete, a twarze mowia swym wyrazem, oczekiwaniem czujnoscia. Kazda inna sztuka wydaja sie mdla w zestawieniu z ta sztuka wschodu, pelna tajemniczej filozofii, dla ktorej "dzialanie" nie jest waznem, a tylko "trwanie", ktorej motywem ostatecznym jest hold nieznanemu bogu.

W piasku tarzaja sie chlopcy sudanscy ktorym ktos nieopatrznie rzucil piastra.

Z Wadi Halfa do Chartumu jedziemy pociagiem, omijajac nilowe katarakty. Same nazwy takie jak: Chartum, Omdurman — przypominaja przygody Stasia i Nel, doszukujemy sie trasy bohaterow tej opowiesci, ktorej rownej niema chyba w literaturze swiata. Jest goraco, pyl wciaca sie przez szczeliny, naokolo rownina pustynna. Kolonialne pociagi maja fioletowe szyby, niskie okna, biale dachy, wentylatory. Organizacja podrozy swietna.

(c.d. nast.)

(Dok. ze str. 2-ej)

co robotnicy nie chca sie zgodzic. Dobitnie okazalo sie to przy wyborach do rad zalogowych. Mimo polecen centralnych komitetow zarowno PPR jak i PPS o wystapienie ze wspolnymi listami i podzialem mandatow pomiedzy obie te partie robotnicy prawie we wszystkich fabrykach nie zastosowali sie do polecenia.

DRUKARNIA: "Colonial Printing Works, Nairobi"

Wydawca: "Polski Fundusz Prasowy." Redakcja i Administracja: Nairobi. p. o. Box 1939